ಅಥ ದಶಮಸಮುಲ್ಲಾಸಾರಂಭಃ

ಅಥಾಚಾರಾನಾಚಾರ ಭಕ್ಷ್ಯಾಭಕ್ಷ್ಯವಿಷಯಾನ್

ವ್ಯಾಖ್ಯಾಸ್ಯಾಮಃ

ಈಗ, ಧರ್ಮಯುಕ್ತವಾದ ಕರ್ಮಗಳ ಆಚರಣ, ಸುಶೀಲತ್ವ, ಸತ್ಪುರುಷರ ಸಂಗ ಮತ್ತು ಸದ್ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ-ಮೊದಲಾದ ಯಾವ ಆಚಾರವಿದೆಯೋ, ಮತ್ತು ಇವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಯಾವುದು ಅನಾಚಾರವೆನಿಸುತ್ತದೋ, ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ:-

ವಿದ್ವದ್ಭಿಃ ಸೇವಿತಃ ಸದ್ಭಿರ್ನಿತ್ಯಮದ್ವೇಷರಾಗಿಭಿಃ ।
ಹೃದಯೇನಾಭ್ಯನುಜ್ಞಾತೋ ಯೋ ಧರ್ಮಸ್ತನ್ನಿಬೋಧತ ॥ ೧ ॥

ಕಾಮಾತ್ಮತಾ ನ ಪ್ರಶಸ್ತಾ ನ ಚೈವೇಹಾಸ್ತ್ಯಕಾಮತಾ ।
ಕಾಮ್ಯೋ ಹಿ ವೇದಾಧಿಗಮಃ ಕರ್ಮಯೋಗಶ್ಚ ವೈದಿಕಃ ॥ ೨ ॥

ಸಂಕಲ್ಪಮೂಲಃ ಕಾಮೋ ವೈ ಯಜ್ಞಾಃ ಸಂಕಲ್ಪಸಂಭವಾಃ ।
ವ್ರತಾನಿ ಯಮಧರ್ಮಾಶ್ಚ ಸರ್ವೇ ಸಂಕಲ್ಪಜಾಃ ಸ್ಮೃತಾಃ ॥ ೩ ॥

ಅಕಾಮಸ್ಯ ಕ್ರಿಯಾ ಕಾಚಿದ್ದೃಶ್ಯತೇ ನೇಹ ಕರ್ಹಿಚಿತ್ ।
ಯದ್ಯದ್ಧಿ ಕುರುತೇ ಕಿಂಚಿತ್ತತ್ತತ್ಕಾಮಸ್ಯ ಚೇಷ್ಟಿತಮ್ ॥ ೪ ॥ (ಮನು:- ೨.೧-೪)

ವೇದೋಽಖಿಲೋ ಧರ್ಮಮೂಲಂ ಸ್ಮೃತಿಶೀಲೇ ಚ ತದ್ವಿದಾಮ್ ।
ಆಚಾರಶ್ಚೈವ ಸಾಧೂನಾಮಾತ್ಮನಸ್ತುಷ್ಟಿರೇವ ಚ ॥ ೫ ॥ (ಮನು:- ೨.೬)

ಸರ್ವಂತು ಸಮವೇಕ್ಷ್ಯೇದಂ ನಿಖಿಲಂ ಜ್ಞಾನಚಕ್ಷುಷಾ ।
ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯತೋ ವಿದ್ವಾನ್ ಸ್ವಧರ್ಮೇ ನಿವಿಶೇತ ವೈ ॥ ೬ ॥

ಶ್ರುತಿಸ್ಮೃತ್ಯುದಿತಂ ಧರ್ಮಮನುತಿಷ್ಠನ್ ಹಿ ಮಾನವಃ ।
ಇಹ ಕೀರ್ತಿಮವಾಪ್ನೋತಿ ಪ್ರೇತ್ಯ ಚಾನುತ್ತಮಂ ಸುಖಮ್ ॥ ೭ ॥ (ಮನು :- ೨.೮,೯)

ಯೋಽವ ಮನ್ಯೇತ ತೇ ಮೂಲೇ ಹೇತುಶಾಸ್ತ್ರಾಶ್ರಯಾದ್ದ್ವಿಜಃ ।
ಸ ಸಾಧುಭಿರ್ಬಹಿಷ್ಕಾರ್ಯೋ ನಾಸ್ತಿಕೋ ವೇದನಿಂದಕಃ ॥ ೮ ॥ (ಮನು :- ೨.೧೧)

ವೇದಃ ಸ್ಮೃತಿಃ ಸದಾಚಾರಃ ಸ್ವಸ್ಯ ಚ ಪ್ರಿಯಮಾತ್ಮನಃ ।
ಏತಚ್ಚತುರ್ವಿಧಂ ಪ್ರಾಹುಃ ಸಾಕ್ಷಾದ್ಧರ್ಮಸ್ಯ ಲಕ್ಷಣಮ್ ॥ ೯ ॥ (ಮನು :-೨.೧೨)

ಅರ್ಥಕಾಮೇಷ್ವಸಕ್ತಾನಾಂ ಧರ್ಮಜ್ಞಾನಂ ವಿಧೀಯತೇ ।
ಧರ್ಮಂ ಜಿಜ್ಞಾಸಮಾನಾನಾಂ ಪ್ರಮಾಣಂ ಪರಮಂ ಶ್ರುತಿಃ ॥ ೧೦ ॥ (ಮನು:೨.೧೩)

ವೈದಿಕೈಃ ಕರ್ಮಭಿಃ ಪುಣ್ಯೈರ್ನಿಷೇಕಾದಿರ್ದ್ವಿಜನ್ಮನಾಮ್ ।
ಕಾರ್ಯಃ ಶರೀರಸಂಸ್ಕಾರಃ ಪಾವನಃ ಪ್ರೇತ್ಯ ಚೇಹ ಚ ॥ ೧೧ ॥ (ಮನು:-೨.೨೬)

ಕೇಶಾಂತಃ ಷೋಡಶೇ ವರ್ಷೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಸ್ಯ ವಿಧೀಯತೇ ।
ರಾಜನ್ಯ ಬಂಧೋರ್ದ್ವಾವಿಂಶೇ ವೈಶ್ಯಸ್ಯ ದ್ವ್ಯಧಿಕೇ ತತಃ ॥ ೧೨ ॥ (ಮನು:-೨.೬೫)

ರಾಗದ್ವೇಷರಹಿತರಾದ ವಿದ್ವಜ್ಜನರು ಯಾವುದರ ಅನುಷ್ಠಾನವನ್ನು ಸದಾ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಯಾವುದನ್ನು ಹೃದಯದಿಂದ, ಎಂದರೆ ಆತ್ಮನಿಂದ ಸತ್ಯಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೋ, ಆ ಧರ್ಮವೇ ಮಾನನೀಯ ಮತ್ತು ಕರಣೀಯವೆಂಬ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಮಾನವರು

ಸದಾ ಗಮನವಿಡಬೇಕು . (೧)

ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ, ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಕಾಮಾತ್ಮತ್ವ ಹಾಗೂ ಅತ್ಯಂತ ನಿಷ್ಕಾಮತ್ವ ಶ್ರೇಷ್ಠವಲ್ಲ. ವೇದಾರ್ಥಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವೇದೋಕ್ತ ಕರ್ಮ-ಈ ಎಲ್ಲವೂ ಕಾಮನೆಯಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತವೆ. (೨)

ಯಾವನಾದರೂ "ನಾನು ಇಚ್ಛಾಹೀನನು ಮತ್ತು ನಿಷ್ಕಾಮನು; ಅಥವಾ ಹಾಗೆ ಆಗಿ ಹೋಗುವೆ"-ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಅದು ಎಂದಿಗೂ ಆಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ-ಸಮಸ್ತ ಕಾರ್ಯಗಳೂ, ಎಂದರೆ, ಯಜ್ಞಗಳು, ಸತ್ಯಭಾಷಣ ಮೊದಲಾದ ವ್ರತಗಳು, ಯಮನಿಯಮರೂಪದ ಧರ್ಮ ಮೊದಲಾದುವು ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದಲೇ ನೆರವೇರುತ್ತವೆ. (೩)

ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವ ಯಾವ ಕೈಗಳು, ಕಾಲುಗಳು, ನೇತ್ರಗಳು, ಮನಸ್ಸು ಮೊದಲಾದುವು ಸಂಚಾಲನ ಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತವೋ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ಕಾಮನೆಯಿಂದಲೇ ಸಂಚಾಲಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಕಣ್ಣನ್ನು ತೆರೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಮುಚ್ಚುವುದೂ ಕೂಡ ಆಗಲಾರದು. (೪)

ಆದುದರಿಂದ, ಸಂಪೂರ್ಣ ವೇದಗಳು, ಮನುಸ್ಮೃತಿ ಮತ್ತು ಋಷಿ-ಪ್ರಣೀತವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು, ಸತ್ಪುರುಷರ ಆಚಾರ ಮತ್ತು ಯಾವ ಯಾವ ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆತ್ಮ ಪ್ರಸನ್ನವಾಗಿರುವನೋ, ಎಂದರೆ-ಭಯ, ಸಂಶಯ, ಲಜ್ಜೆ ಯಾವ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುವುದು ಉಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನೋಡಿರಿ, ಯಾವಾಗ ಯಾವನಾದರೂ ಮಿಥ್ಯಾಭಾಷಣ, ಕಳ್ಳತನ ಮೊದಲಾದುದರ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ, ಆಗಲೇ ಅವನ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ಭಯ, ಸಂಶಯ, ಲಜ್ಜೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಆ ಕರ್ಮ ಮಾಡಲು ಅರ್ಹವಾದುದಲ್ಲ. (೫)

ಮಾನವನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು, ವೇದಗಳು, ಸತ್ಪುರುಷರ ಆಚಾರ, ತನ್ನ ಆತ್ಮನಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಲ್ಲದುದು - ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿ, ಜ್ಞಾನವನ್ನೇ ನೇತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಶ್ರುತಿಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, ತನ್ನ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಬೇಕು. (೬)

ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವ ಮಾನವನು ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಮತ್ತು ವೇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಲ್ಲದ ಸ್ಮೃತಿಯಿಂದ ಉಕ್ತವಾದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಮೃತನಾದ ಮೇಲೆ ಸರ್ವೋತ್ತಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸುಖವನ್ನೂ ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. (೭)

ವೇದಗಳನ್ನು ಶ್ರುತಿಯೆಂದೂ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಸ್ಮೃತಿಯೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇವುಗಳಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಕರ್ತವ್ಯಾಕರ್ತವ್ಯಗಳ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಯಾವನಾದರೂ ಮಾನವನು ವೇದಗಳ ಮತ್ತು ವೇದಾನುಕೂಲವಾದ ಆಪ್ತಗ್ರಂಥಗಳ ಅಪಮಾನವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ಜನರು ಅವನನ್ನು ಸಮಾಜದಿಂದ ಹೊರಹಾಕಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ-ಯಾವನು ವೇದದ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನೇ ನಾಸ್ತಿಕನೆನಿಸುತ್ತಾನೆ. (೮)

ಆದುದರಿಂದ ವೇದಗಳು, ಸ್ಮೃತಿ, ಸತ್ಪುರುಷರ ಆಚಾರ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಆತ್ಮನ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅವಿರುದ್ಧವಾದ ಪ್ರಿಯಾಚರಣ-ಇವು ನಾಲ್ಕು ಧರ್ಮದ ಲಕ್ಷಣಗಳಾಗಿವೆ. ಎಂದರೆ-ಇವುಗಳಿಂದಲೇ ಧರ್ಮವು ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (೯)

ಆದರೆ ಯಾವನು ದ್ರವ್ಯಗಳ ಲೋಭಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಕಾಮಕ್ಕೆ, ಎಂದರೆ ವಿಷಯಸೇವನಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುತ್ತಾನೋ, ಅವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಧರ್ಮದ ಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾರು ಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾರೋ, ಅವರಿಗೆ ವೇದಗಳೇ ಪರಮ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿವೆ. (೧೦)

ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ, ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಗಳ ಮೂಲಕ, ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪರಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸುವಂತಹವಾದ ನಿಷೇಕ-ಮೊದಲಾದ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಂತತಿಗೆ ಮಾಡಿಸುವುದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ-ಕ್ಷತ್ರಿಯ-ವೈಶ್ಯರಿಗೂ, ಸಮಸ್ತ ಮಾನವರಿಗೂ ಉಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. (೧೧)

ಬ್ರಾಹ್ಮಣವರ್ಣೀಯನಿಗೆ ಹದಿನಾರನೆಯ, ಕ್ಷತ್ರಿಯವರ್ಣೀಯನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯ ಹಾಗೂ ವೈಶ್ಯನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ, ಕೇಶಾಂತಕರ್ಮ, (ಎಂದರ ಉಪಯನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ) ಮುಂಡನವು ಮಾಡಲ್ಪಡಬೇಕು. (ಇದೇ ದೀರ್ಘತಮ ಅವಧಿಯಾಗಿದೆ.) ಎಂದರೆ, ಈ ವಿಧಿಯ ನಂತರ, ಕೇವಲ ಶಿಖೆ(ಜುಟ್ಟು)ಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಬೇರೆಯ ಗಡ್ಡಮೀಸೆಗಳು ಮತ್ತು ತಲೆಗೂದಲನ್ನು ಸದಾ ಮುಂಡನಮಾಡಿಸುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು. ಆದರೆ, ಪುನಃ ಎಂದಿಗೂ ಬೆಳೆಯಿಸಬಾರದು. ಮತ್ತು ಶೀತಪ್ರಧಾನವಾದ ದೇಶವಾಗಿದ್ದರೆ, ಇಷ್ಟಬಂದಂತೆ

ಮಾಡಬಹುದು, ಬೇಕಾದರೆ ಐದು ಶಿಖೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಮತ್ತು ಅತ್ಯುಷ್ಣವಾದ ದೇಶವಾಗಿದ್ದರೆ, ಶಿಖೆಯೊಂದಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬೋಳಿಸಿಬಿಡಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂದಲಿದ್ದರೆ, ಉಷ್ಣತ್ವ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಬುದ್ಧಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಗಡ್ಡ-ಮೀಸೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ಭೋಜನಪಾನಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಎಂಜಲೂ ಕೂಡ ಕೂದಲಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಹೋಗುವುದು. (೧೨)

ಇಂದ್ರಿಯಾಣಾಂ ರಿಚರತಾಂ ವಿಷಯೇಷ್ವಪಹಾರಿಷು ।
ಸಂಯಮೇ ಯತ್ನಮಾತಿಷ್ಠೇದ್ವಿದ್ವಾನ್ ಯಂತೇವ ವಾಜಿನಾಮ್ ॥ ೧ ॥ (ಮನು:-೨.೮೮)

ಇಂದ್ರಿಯಾಣಾಂ ಪ್ರಸಂಗೇಣ ದೋಷಮೃಚ್ಛತ್ಯಸಂಶಯಮ್ ।
ಸಂನಿಯಮ್ಯ ತು ತಾನ್ಯೇವ ತಪಃಸಿದ್ಧಿಂ ನಿಯಚ್ಛತಿ ॥ ೨ ॥

ನ ಜಾತು ಕಾಮಃ ಕಾಮಾನಾಮುಪಭೋಗೇನ ಶಾಮ್ಯತಿ ।
ಹವಿಷಾ ಕೃಷ್ಣವರ್ತ್ಮೇವ ಭೂಯ ಏವಾಭಿವರ್ಧತೇ ॥ ೩ ॥ (ಮನು :- ೨.೯೩- ೯೪)

ವೇದಾಸ್ತ್ಯಾಗಶ್ಚ ಯಜ್ಞಾಶ್ಚ ನಿಯಮಾಶ್ಚ ತಪಾಂಸಿ ಚ ।
ನ ವಿಪ್ರದುಷ್ಟಭಾವಸ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಂ ಗಚ್ಛಂತಿ ಕರ್ಹಿಚಿತ್ ॥ ೪ ॥

ವಶೇ ಕೃತ್ವೇಂದ್ರಿಯಗ್ರಾಮಂ ಸಂಯಮ್ಯ ಚ ಮನಸ್ತಥಾ ।
ಸರ್ವಾನ್ ಸಂ ಸಾಧಯೇದರ್ಥಾನಕ್ಷಿಣ್ವನ್ ಯೋಗತಸ್ತನುಮ್ ॥ ೫ ॥ (ಮನು :- ೨.೯೭.೧೦೦)

ಶ್ರುತ್ವಾ ಸ್ಪೃಷ್ಟ್ವಾ ಚ ದೃಷ್ಟ್ವಾ ಚ ಭುಕ್ತ್ವಾ ಘ್ರಾತ್ವಾ ಚ ಯೋ ನರಃ ।
ನ ಹೃಷ್ಯತಿ ಗ್ಲಾಯತಿ ವಾ ಸ ವಿಜ್ಞೇಯೋ ಜಿತೇಂದ್ರಿಯಃ ॥ ೬ ॥ (ಮನು :- ೨.೯೮)

ನಾಪೃಷ್ಟಃ ಕಸ್ಯಚಿದ್ಬ್ರೂಯಾನ್ನ ಚಾನ್ಯಾಯೇನ ಪೃಚ್ಛತಃ ।
ಜಾನನ್ನಪಿ ಹಿ ಮೇಧಾವೀ ಜಡವಲ್ಲೋಕ ಆಚರೇತ್ ॥ ೭ ॥ (ಮನು:- ೨.೧೧೦)

ವಿತ್ತಂ ಬಂಧುರ್ವಯಃ ಕರ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ಭವತಿ ಪಂಚಮೀ ।
ಏತಾನಿ ಮಾನ್ಯ ಸ್ಥಾನಾನಿ ಗರೀಯೋ ಯದ್ಯದುತ್ತರಮ್ ॥ ೮ ॥ (ಮನು:-೨.೧೩೬)

ಅಜ್ಞೋಭವತಿ ವೈ ಬಾಲಃ ಪಿತಾ ಭವತಿ ಮಂತ್ರದಃ ।
ಅಜ್ಞಂ ಹಿ ಬಾಲಮಿತ್ಯಾಹುಃ ಪಿತೇತ್ಯೇವ ತು ಮಂತ್ರದಮ್ ॥ ೯ ॥

ನ ಹಾಯನೈರ್ನ ಪಲಿತೈಃ ನ ವಿತ್ತೇನ ನ ಬಂಧುಭಿಃ ।
ಋಷಯಶ್ಚಕ್ರಿರೇ ಧರ್ಮಂ ಯೋಽನೂಚಾನಃ ನ ನೋ ಮಹಾನ್ ॥ ೧೦॥ (ಮನು:- ೨.೧೫೩- ೧೫೪)

ವಿಪ್ರಾಣಾಂ ಜ್ಞಾನತೋ ಜ್ಯೈಷ್ಠ್ಯಂ ಕ್ಷತ್ರಿಯಾಣಾಂ ತು ವೀರ್ಯತಃ ।
ವೈಶ್ಯಾನಾಂ ಧಾನ್ಯಧನತಃ ಶೂದ್ರಾಣಾಮೇವ ಜನ್ಮತಃ ॥ ೧೧ ॥

ನ ತೇನ ವೃದ್ಧೋ ಭವತಿ ಯೇನಾಸ್ಯ ಪಲಿತಂ ಶಿರಃ ।
ಯೋ ವೈ ಯುವಾಽಪ್ಯಧೀಯಾನಸ್ತಂ ದೇವಾಃ ಸ್ಥವಿರಂ ವಿದುಃ ॥ ೧೨ ॥

ಯಥಾ ಕಾಷ್ಠಮಯೋ ಹಸ್ತೀ ಯಥಾ ಚರ್ಮಮಯೋ ಮೃಗಃ ॥
ಯಶ್ಚ ವಿಪ್ರೋಽನಧೀಯಾನಸ್ತ್ರಯಸ್ತೇ ನಾಮ ಬಿಭ್ರತಿ ॥ ೧೩ ॥ (ಮನು:-೨.೧೫೫.೧೫೭)

ಅಹಿಂಸಯೈವ ಭೂತಾನಾಂ ಕಾರ್ಯಂ ಶ್ರೇಯೋಽನು ಶಾಸನಮ್ ।
ವಾಕ್ಚೈವ ಮಧುರಾ ಶ್ಲಕ್ಷ್ಣಾ ಪ್ರಯೋಜ್ಯಾ ಧರ್ಮಮಿಚ್ಛತಾ ॥ ೧೪ ॥ (ಮನು:-೨.೧೫೯)

ಯಾವ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಚಿತ್ತವನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತವೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ತಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕಾದುದೇ ಮಾನವನ ಮುಖ್ಯವಾದ ಆಚಾರವಾಗಿದೆ. ಹೇಗೆ ಸಾರಥಿಯು ಕುದುರೆಯನ್ನು ತಡೆದು, ಶುದ್ಧವಾದ

ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿಸುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆ ಇವನ್ನು ತನ್ನ ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಅಧರ್ಮ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ದೂರಸರಿಸಿ, ಧರ್ಮಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸದಾ ನಡೆಯಿಸುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು. (೧)

ಏಕೆಂದರೆ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ವಿಷಯಾಸಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದ, ಮಾನವನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ದೋಷವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಇವನ್ನು ಗೆದ್ದು, ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತಾನೋ, ಆಗಲೇ ಅಭೀಷ್ಟ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. (೨)

ಹೇಗೆ ಸಮಿತ್ತನ್ನೂ ಮತ್ತು ತುಪ್ಪವನ್ನೂ ಹಾಕುವುದರಿಂದ ಬೆಂಕಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆಯೇ, ಕಾಮಗಳ ಉಪಭೋಗದಿಂದ, ಕಾಮವೆಂದಿಗೂ ಶಾಂತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ-ಎನ್ನುವುದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಮಾನವನು ಎಂದಿಗೂ ವಿಷಯಾಸಕ್ತನಾಗಬಾರದು. (೩)

ಯಾವ ಪುರುಷನು ತನ್ನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಿಲ್ಲವೋ, ಅವನನ್ನು ವಿ+ಪ್ರ+ದುಷ್ಟ-ಎಂದರೆ ಮಹಾದೋಷಯುಕ್ತನು-ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಇಂದ್ರಿಯವಿಜಯಿಯಲ್ಲದವನು ಗಳಿಸಿದ ವೇದ ಜ್ಞಾನವಾಗಲಿ, ತ್ಯಾಗವಾಗಲಿ, ಯಜ್ಞವಾಗಲಿ, ನಿಯಮವಾಗಲಿ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಾಚರಣವೇ ಆಗಲಿ, ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ತರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಜಿತೇಂದ್ರಿಯನಾದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪುರುಷನಿಗೆ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. (೪)

ಆದುದರಿಂದ ಐದು ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನೂ, ಐದು ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನೂ, ಮತ್ತು ಹನ್ನೊಂದನೆಯದಾದ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ತನ್ನ ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಯುಕ್ತಾಹಾರ ವಿಹಾರ ಯೋಗದಿಂದ ಶರೀರದ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಸರ್ವ ಉದ್ದೇಶ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. (೫)

ಯಾವನು ಸ್ತುತಿಯನ್ನಾಲಿಸಿ ಹರ್ಷವನ್ನೂ, ನಿಂದೆಯನ್ನಾಲಿಸಿ ಶೋಕವನ್ನೂ, ಉತ್ತಮವಾದ ಸ್ಪರ್ಶಮಾಡಿ ಸುಖವನ್ನೂ, ಮತ್ತು ಕೆಟ್ಟದರ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ದುಃಖವನ್ನೂ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಸುಂದರರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಸನ್ನನೂ ಮತ್ತು ದುಷ್ಟರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಪ್ರಸನ್ನನೂ, ಉತ್ತಮ ಭೋಜನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಸುಖಿಯೂ ಮತ್ತು ನಿಕೃಷ್ಟ ಭೋಜನವನ್ನು ಮಾಡಿ ದುಃಖಿತನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಸುಗಂಧದಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿಯನ್ನೂ, ದುರ್ಗಂಧದಲ್ಲಿ ತಿರಸ್ಕಾರವನ್ನೂ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವನನ್ನು ಜಿತೇಂದ್ರಿಯನೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. (೬)

ಎಂದಿಗೂ, ಕೇಳದಿರುವಾಗ, ಅಥವಾ ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ ಕೇಳುವವನಿಗೆ, ಮತ್ತು ಯಾವನು ಕಪಟದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಾನೋ, ಅವನಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಬಾರದು. ಅಂತಹವನ ಮುಂದೆ ಬುದ್ಧಿವಂತನು ಜಡದಂತೆ ಇದ್ದುಬಿಡಬೇಕು. ಆಹುದು; ಯಾರು ನಿಷ್ಕಪಟರೂ ಮತ್ತು ಜಿಜ್ಞಾಸುಗಳೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೋ, ಅವರಿಗೆ, ಕೇಳದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಬೇಕು. (೭)

ಒಂದನೆಯದು ಧನ, ಎರಡನೆಯದು ಬಂಧು-ಕುಟುಂಬ-ಕುಲ, ಮೂರನೆಯದು ವಯಸ್ಸು, ನಾಲ್ಕನೆಯದು ಉತ್ತಮಕರ್ಮ ಮತ್ತು ಐದನೆಯದು ಶ್ರೇಷ್ಠವಿದ್ಯೆ-ಈ ಐದೂ ಗೌರವಸ್ಥಾನಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ, ಧನಕ್ಕಿಂತ ಬಂಧು ಉತ್ತಮ; ಬಂಧುವಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವಯಸ್ಸು; ವಯಸ್ಸಿಗಿಂತ ಕರ್ಮವು ಶ್ರೇಷ್ಠ; ಮತ್ತು ಕರ್ಮಕ್ಕಿಂತ ಪವಿತ್ರವಾದುದು ವಿದ್ಯೆ, ಆಯಾ ತತ್ತ್ವಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತರಾದವರು ಉತ್ತರೋತ್ತರವಾಗಿ ಅಧಿಕ-ಅಧಿಕ ಮಾನನೀಯರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. (೮)

ಏಕೆಂದರೆ, ನೂರು ವರ್ಷದವನೇ ಬೇಕಾದರೂ ಆಗಿರಲಿ; ಆದರೆ ಯಾವನು ವಿದ್ಯಾ ವಿಜ್ಞಾನರಹಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ ಅವನು ಬಾಲಕನು ಮತ್ತು ಯಾವನು ವಿದ್ಯಾ-ವಿಜ್ಞಾನದಾಯಕನಾಗಿರುತ್ತಾನೋ, ಆ ಬಾಲಕನೂ ಕೂಡ ವೃದ್ಧನೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ಸಕಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ, ಆಪ್ತರೂ, ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಅಜ್ಞಾನಿಯನ್ನು ಬಾಲಕನೆಂದೂ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಿಯನ್ನು ಪಿತೃವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. (೯)

ಹೆಚ್ಚು ವರ್ಷಗಳು ಉರುಳುವುದರಿಂದ, ಕೂದಲೂ, ನೆರೆಯುವುದರಿಂದ ಅಧಿಕ ಧನದಿಂದ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬದ ಇರುವಿಕೆಯಿಂದ (ಯಾವನೂ) ವೃದ್ಧನಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಯಾವನು ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ವಿದ್ಯಾ- ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾನೋ, ಅವನೇ ವೃದ್ಧ ಪುರುಷನೆನಿಸುತ್ತಾನೆ-ಎನ್ನುವುದೇ ಋಷಿ-ಮಹಾತ್ಮರುಗಳ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದೆ. (೧೦)

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಜ್ಞಾನದಿಂದ, ಕ್ಷತ್ರಿಯನು ಬಲದಿಂದ, ವೈಶ್ಯನು ಧನ-ಧಾನ್ಯದಿಂದ ಮತ್ತು ಶೂದ್ರನು ಜನ್ಮದಿಂದ, ಎಂದರೆ-ಅಧಿಕ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದ ವೃದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ. (೧೧)

ತಲೆಗೂದಲೂ ಬೆಳ್ಳಗಾಗುವುದರಿಂದ (ಯಾವನು) ವೃದ್ಧನಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಯಾವನು ಯುವಕನಾಗಿದ್ದರೂ ವಿದ್ಯಾಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ್ದಾನೋ, ಅವನನ್ನೇ ವಿದ್ವಜ್ಜನರು ದೊಡ್ಡವನೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. (೧೨)

ಮತ್ತು ಯಾವನು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತಿಲ್ಲವೋ, ಅವನು, ಆ ಅವಿದ್ವಾಂಸನಾದ ಮಾನವ ಹೇಗೆ ಮರದ ಆನೆಯೂ ಚರ್ಮದ ಮೃಗವೂ ಇರುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಮಾನವನೆನಿಸುತ್ತಾನೆ. (೧೩)

ಆದುದರಿಂದ, ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತು, ವಿದ್ವಾಂಸನೂ, ಧರ್ಮಾತ್ಮನೂ ಆಗಿ, ನಿರ್ವೈರತ್ವದಿಂದ ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಕಲ್ಯಾಣದ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಉಪದೇಶ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಮಧುರವೂ ಮತ್ತು ಕೋಮಲವೂ ಆದ ವಾಣಿಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಯಾರು ಸತ್ಯೋಪದೇಶದಿಂದ ಧರ್ಮದ ವೃದ್ಧಿಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಧರ್ಮದ ನಾಶವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಆ ಪುರುಷರು ಧನ್ಯರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. (೧೪)

ನಿತ್ಯವೂ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಬೇಕು; ವಸ್ತ್ರ, ಅನ್ನ, ಪಾನೀಯ, ಸ್ಥಳ -ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಶುದ್ಧವಾಗಿಡಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ಇವು ಶುದ್ಧವಾಗುವುದರಿಂದ ಚಿತ್ತದ ಶುದ್ಧಿಯೂ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯವೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ, ಶ್ರಮಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ವರ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟರಿಂದ ಹೊಲಸು ಮತ್ತು ಕೆಟ್ಟವಾಸನೆ ದೂರವಾಗುವುದೋ, ಅಷ್ಟು ಶೌಚವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಆಚಾರಃ ಪರಮೋ ಧರ್ಮಃ ಶ್ರುತ್ಯುಕ್ತಃ ಸ್ಮಾರ್ತ ಏವ ಚ || (ಮನು :- ೧.೧೦೮)

ಸತ್ಯಭಾಷಣ-ಮೊದಲಾದ ಕರ್ಮಗಳ ಯಾವ ಆಚರಣವಿದೆಯೋ, ಅದೇ ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸ್ಮೃತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಆಚಾರವಾಗಿದೆ.

ಮಾ ನೋ ವಧೀಃ ಪಿತರಂ ಮೋತ ಮಾತರಮ್ || (ಯಜುರ್ವೇದ :- ೧೬.೧೬)

ಆಚಾರ್ಯೋಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯೇಣ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಣಮಿಚ್ಛತೇ || (ಅಥರ್ವವೇದ :- ೧೧.೫.೧೭)

ಮಾತೃದೇವೋ ಭವ | ಪಿತೃದೇವೋ ಭವ | ಆಚಾರ್ಯದೇವೋ ಭವ | ಅತಿಥಿದೇವೋ ಭವ ||

(ತೈತ್ತಿರೀಯ :- ೭.೧೧)

ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ಆಚಾರ್ಯ ಮತ್ತು ಅತಿಥಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದು ದೇವಪೂಜೆಯೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಯಾವ ಯಾವ ಕರ್ಮದಿಂದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತದೋ, ಆಯಾ ಕರ್ಮ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಹಾನಿಕಾರವಾದುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದೇ ಮಾನವನ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕರ್ತವ್ಯಕರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಎಂದಿಗೂ ನಾಸ್ತಿಕರು, ಲಂಪಟರು, ವಿಶ್ವಾಸಘಾತಕರು, ಮಿಥ್ಯಾವಾದಿಗಳೂ, ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು, ಕಪಟಿಗಳು, ಛಲಸಾಧಕರು-ಮೊದಲಾದ ದುಷ್ಟಮಾನವರ ಸಂಗವನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು. ಯಾರು ಸತ್ಯವಾದಿಗಳೂ, ಧರ್ಮಾತ್ಮರೂ ಪರೋಪಕಾರಪ್ರಿಯರೂ ಆದ ಆಪ್ತ ಜನರಿದ್ದಾರೋ, ಅವರ ಸಂಗವನ್ನು ಸದಾ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೇ ಶ್ರೇಷ್ಠಾಚಾರವೆಂಬ ಹೆಸರಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶವಾಸಿಗಳು, ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಿಂದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದರಿಂದ, ಅವರ ಆಚಾರವು ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ:- ಈ ಮಾತು ಮಿಥ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಹೊರಗು-ಒಳಗುಗಳ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು, ಸತ್ಯಭಾಷಣ-ಮೊದಲಾದುದರ ಆಚರಣವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅವನ್ನು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಡೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಆಚಾರ; ಮತ್ತು ಎಂದಿಗೂ (ಅಂತಹವನು) ಧರ್ಮಭ್ರಷ್ಟನಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಯಾವನು ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿದ್ದೂ ಕೂಡ ದುರಾಚಾರವನ್ನು ಮಾಡುವನೋ, ಅವನೇ ಧರ್ಮಭ್ರಷ್ಟನು ಮತ್ತು ಆಚಾರಭ್ರಷ್ಟನು ಎನಿಸುವನು. (ನೀವು) ಹೇಳುವಂತೆ ಆಗುವುದಿದ್ದರೆ-

ಮೇರೋರ್ಹರೇಶ್ಚ ದ್ವೇ ವರ್ಷೇ ವರ್ಷಂ ಹೈ ಮವತಂ ತತಃ |

ಕ್ರಮೇಣೈವ ಸಮಾಗಮ್ಯ ಭಾರತಂ ವರ್ಷಮಾಸದತ್ ||

ಸ ದೃಷ್ಟ್ವಾ ದೇಶಾನ್ ವಿವಿಧಾನ್ ಚೀನಹೂಣನಿಷೇವಿತಾನ್ ||

ಈ ಶ್ಲೋಕಗಳು ಭಾರತದ ಶಾಂತಿಪರ್ವದ ೩೨೭ನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷಧರ್ಮ (ಪ್ರಕರಣ)ದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸ-ಶುಕ-ಸಂವಾದದಲ್ಲಿವೆ. ಎಂದರೆ, ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸರು ತಮ್ಮ ಪುತ್ರನಾದ ಶುಕನ ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯರ ಸಮೇತ, ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು 'ಅಮೇರಿಕಾ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೋ, ಆ ಪಾತಾಳದಲ್ಲಿ ನಿವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಶುಕಾಚಾರ್ಯರು ತಂದೆಯನ್ನು "ಆತ್ಮವಿದ್ಯೆ ಇಷ್ಟೇ ಇದೆಯೋ, ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆಯೋ?"-ಎಂದು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ವ್ಯಾಸರು ಉದ್ದೇಶ್ಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ಆ ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಸಾಕ್ಷಿಗಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಪುತ್ರನಾದ ಶುಕನಿಗೆ-"ಮಗನೇ! ನೀನು ಮಿಥಿಲಾಪುರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಜನಕರಾಜನಿಗೆ ಇದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹಾಕು. ಅವನು ಇದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವನು".-ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ತಂದೆಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಶುಕಾಚಾರ್ಯರು ಪಾತಾಳದಿಂದ ಮಿಥಿಲಾಪುರಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದರು. ಮೇರು-ಎಂದರೆ, ಹಿಮಾಲಯದ ಈಶಾನ್ಯಕ್ಕೂ, ಉತ್ತರಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ವಾಯವ್ಯಕ್ಕೂ ಇರುವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ದೇಶಗಳಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳಿಗೆ 'ಹರಿವರ್ಷ'- ಎಂದು ಹೆಸರಿದ್ದಿತು. ಎಂದರೆ, ಕೋತಿಯನ್ನು 'ಹರಿ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಆ ದೇಶದ ಜನರು ಈಗಲೂ ಕೂಡ ಕೆಂಪುಮುಖದವರಾಗಿ, ಎಂದರೆ, ಕೋತಿಯ ಹಾಗೆಯೇ ಬೂದುಗಣ್ಣಿನವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಈಗ 'ಯೂರೋಪ್'-ಎಂಬ ಹೆಸರಿದೆಯೋ, ಅವುಗಳನ್ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ 'ಹರಿವರ್ಷ'ವೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೊದಲು ಆ ದೇಶಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, ಮತ್ತು ಹೂಣ, ಯಹೂದ್ಯ-ಎಂದೂ ಕೂಡ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಡುವ ದೇಶಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ, (ಶುಕಾಚಾರ್ಯರು) ಚೀಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಚೀಣದಿಂದ ಹಿಮಾಲಯಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಹಿಮಾಲಯದಿಂದ ಮಿಥಿಲಾಪುರಿಗೂ ಬಂದರು.

ಮತ್ತು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಹಾಗೂ ಅರ್ಜುನನು, ಅಗ್ನಿಯಾನ ನೌಕೆಯೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ 'ಅಶ್ವತರೀ' ವಾಹನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಮಹಾರಾಜ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ (ಭಾಗಿಯಾಗಲು) ಉದ್ದಾಲಕ ಋಷಿಯನ್ನು ಕರೆತಂದಿದ್ದರು. ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ 'ಕಾಂದಹಾರ್' ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಗಾಂಧಾರದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನ ವಿವಾಹವಾಗಿದ್ದಿತು. ಪಾಂಡುವಿನ ಪತ್ನಿ ಮಾದ್ರಿಯು ಈರಾನ್ ದೇಶದ ರಾಜನ ಮಗಳಾಗಿದ್ದಳು. ಮತ್ತು 'ಅಮೇರಿಕಾ' ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಪಾತಾಳದ ರಾಜನ ಮಗಳು ಉಲೂಪಿಯೊಂದಿಗೆ ಅರ್ಜುನನ ವಿವಾಹವಾಗಿದ್ದಿತು. ದೇಶ-ದೇಶಾಂತರಗಳಿಗೂ, ದ್ವೀಪ-ದ್ವೀಪಾಂತರಗಳಿಗೂ ಹೋಗದೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಹೇಗೆ ಆಗಬಲ್ಲವಾಗಿದ್ದವು? ಮನುಸ್ಮೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ಚಲಿಸುವ ನೌಕೆಯ ಮೇಲೆ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಬರೆದಿರುವುದಾದರೂ, ಜನರು ಆರ್ಯಾವರ್ತದಿಂದ ದ್ವೀಪಾಂತರಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಸರಿ. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಮಹಾರಾಜ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನು ರಾಜಸೂಯ ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದನೋ, ಆಗ, ಸಮಸ್ತ ಭೂಮಂಡಲದ ರಾಜರುಗಳಿಗೆ ಆಹ್ವಾನವೀಯಲು ಭೀಮ, ಅರ್ಜುನ, ನಕುಲ ಮತ್ತು ಸಹದೇವರು ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೂ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅದು ದೋಷವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಎಂದಿಗೂ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಮೊದಲು ಆರ್ಯಾವರ್ತದೇಶೀಯ ಜನರು ವ್ಯಾಪಾರ; ರಾಜಕಾರ್ಯ ಮತ್ತು ಪರ್ಯಟನಕ್ಕಾಗಿ ಸಮಸ್ತ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸ್ಪೃಶ್ಯಾಸ್ಪೃಶ್ಯಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಧರ್ಮವು ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುವುದೆಂಬ ಸಂದೇಹ ಕೇವಲ ಮೂರ್ಖರನ್ನು ಪಥಭ್ರಷ್ಟರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಹಾಗೂ ಅಜ್ಞಾನವೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಉದ್ಭವಿಸಿದೆ. ಯಾವ ಮಾನವನು ದೇಶ-ದೇಶಾಂತರಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ದ್ವೀಪ-ದ್ವೀಪಾಂತರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ-ಬಂದು ಮಾಡಲು ಸಂಶಯಪಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವರು ದೇಶ-ದೇಶಾಂತರಗಳ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಜನರ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದಲೂ, ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳ ಅವಲೋಕನದಿಂದಲೂ, ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ, ಮತ್ತು ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದಲೂ, ನಿರ್ಭಯರೂ, ಶೂರ-ವೀರರೂ ಆಗಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದಲ್ಲಿಯೂ, ಕೆಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ತತ್ಪರರಾಗಿ ಮಹದೈಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಂತಹ ಸೋಜಿಗ! ಮಹಾಭ್ರಷ್ಟರೂ, ಮ್ಲೇಚ್ಛಕುಲೋತ್ಪನ್ನರೂ ಆದ ವೇಶ್ಯೆಯರೇ ಮೊದಲಾದವರ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ಆಚಾರ ಭ್ರಷ್ಟರೂ, ಧರ್ಮಹೀನರೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ದೇಶದೇಶಾಂತರದ ಉತ್ತಮ ಪುರುಷರೊಂದಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕವಿಟ್ಟಲ್ಲಿ, ಮೈಲಿಗೆ ಮತ್ತು ದೋಷವನ್ನೆಣಿಸುತ್ತಾರೆ! ಇದು ಕೇವಲ ಮೂರ್ಖತ್ವದ ಮಾತಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೇನು ಆಗಿರಲು ಶಕ್ಯ?

ಹೌದು, ಯಾವ ಜನರು ಮಾಂಸಭಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಮದ್ಯಪಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅವರ ಶರೀರಗಳೂ, ಮತ್ತು ವೀರ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಧಾತುಗಳೂ ದುರ್ಗಂಧ ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ದೂಷಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ; ಆದುದರಿಂದ, ಅವರ ಸಂಗ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಆರ್ಯರಿಗೂ ಈ ದುರ್ಲಕ್ಷಣಗಳು ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವವೇನೋ-ಎಂಬಿಷ್ಟು (ಶಂಕೆಗೇನೋ) ಕಾರಣವಿದೆ. ಇದೇನೋ ಸರಿಯೇ. ಆದರೆ, ಇವರೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಗುಣಗ್ರಹಣವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ದೋಷವೂ ಅಥವಾ ಪಾಪವೂ ಇಲ್ಲ. ಇವರ ಮದ್ಯಪಾನ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಗುಣಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದಾದರೆ, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಾನಿಯಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ಮೂರ್ಖಜನರು ಇವರ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ದರ್ಶನದಿಂದಲೂ ಪಾಪವನ್ನು ಎಣಿಸಲಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೋ, ಆಗ, ಇದೇ ಕಾರಣದಂದ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲಾರರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡುವುದೂ ಮತ್ತು ಸ್ಪರ್ಶಮಾಡುವುದೂ ಅವಶ್ಯಕವೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ.

ಸಜ್ಜನರಾದ ಮಾನವರು ರಾಗ-ದ್ವೇಷ, ಅನ್ಯಾಯ, ಮಿಥ್ಯಾಭಾಷಣ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ನಿರ್ವೈರರಾಗಿ, ಪ್ರೀತಿ, ಪರೋಪಕಾರ, ಸಜ್ಜನತ್ವ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮವಾದ ಆಚಾರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಧರ್ಮದ ಸಂಬಂಧ ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಇದೆ-ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾವು ಉತ್ತಮ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ, ದೇಶ-ದೇಶಾಂತರಗಳಿಗೂ, ದ್ವೀಪ-ದ್ವೀಪಾಂತರಗಳಿಗೂ ಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ದೋಷವು ನಮಗೆ ತಟ್ಟಲಾರದು. ದೋಷ ತಗಲುವುದು ಪಾಪವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಕಾರ್ಯಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ, ಅಹುದು; ಯಾವನೂ ನಮಗೆ ಅಸತ್ಯವಾದ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಸಲಾಗದಂತೆ, ವೇದೋಕ್ತ ಧರ್ಮದ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪಾಖಂಡ ಮತದ ಖಂಡನ ಮಾಡುವುದನ್ನೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿಯೂ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ಆಗತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ದೇಶ-ದೇಶಾಂತರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ದ್ವೀಪ-ದ್ವೀಪಾಂತರಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಅಥವಾ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಮಾಡದೆ, ಸ್ವದೇಶದ ಉನ್ನತಿ ಎಂದಿಗಾದರೂ ಆಗಬಲ್ಲದೇನು? ಸ್ವದೇಶೀಯರಾದ ಜನರು ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀಯರು ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ನಡೆಯಿಸುವಾಗ, ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ದುಃಖದ ಹೊರತು ಮತ್ತೆ ಏನೂ ಲಭಿಸಲಾರದು. ಪಾಖಂಡಿಗಳಾದ ಜನರು, "ನಾವು ಇವರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದರೆ, ಮತ್ತೆ ದೇಶದೇಶಾಂತರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಲು

ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಇವರು ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಪಾಖಂಡದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಾನ-ಮಾನಗಳು ಮತ್ತು ಜೀವಿಕೆ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುವವು".-ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ, ಅವರು ಅನ್ಯ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಲಾಗದಂತೆ, ಊಟ-ಉಡಿಗೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗೊಂದಲವೆಬ್ಬಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೌದು; ಮದ್ಯ-ಮಾಂಸಗಳ ಸೇವನೆಯನ್ನು ಎಂದಿಗೂ, ಮರೆತೂ ಕೂಡ ಮಾಡಬಾರದು-ಎಂಬುದಿಷ್ಟನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಗಮನದಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ರಾಜಪುರುಷರು ಯುದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ, 'ಮಡಿ' ಮಾಡಿ, ಸ್ವತಃ ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ ಭಕ್ಷಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪರಾಜಯದ ಕಾರಣವೆಂದು ಸಮಸ್ತ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗಳೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಲ್ಲವೇನು? ಆದರೆ, ಕ್ಷತ್ರಿಯರಾದ ಜನರು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೈಯಿನಿಂದ ಆಹಾರ ಸೇವಿಸುತ್ತಾ, ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯಿನಿಂದ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೋ, ಆನೆಯ ಮೇಲೋ, ರಥದ ಮೇಲೋ ಹತ್ತಿ, ಅಥವಾ ಕಾಲಾಳಾಗಿಯೇ ಸಂಹರಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು, ತನ್ನ ಜಯವನ್ನು ಗಳಿಸುವುದು-ಇದೇ ಆಚಾರ ಮತ್ತು ಪರಾಜಿತರಾಗುವುದು ಅನಾಚಾರವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಮೂಢತನದಿಂದ ಈ ಜನರು "ಅಡಿಗೆಯ ಮಡಿ" ಮಾಡುತ್ತಾ-ಮಾಡುತ್ತಾ, ವಿರೋಧವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ-ಮಾಡಿಸುತ್ತಾ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಆನಂದ, ಧನ, ರಾಜ್ಯ, ವಿದ್ಯೆ ಮತ್ತು ಪುರುಷಾರ್ಥದ ಮೇಲೆಯೂ ಹಲಗೆ ಎಳೆದು, ಕೈಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು "ಏನಾದರೂ ವಸ್ತು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ, ಬೇಯಿಸಿ ತಿನ್ನೋಣ".-ಎಂದು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾರೆ! ಆದರೆ, ಹಾಗೆ ಆಗದೇ ಹೋದಾಗ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೆಲಸಮಮಾಡಿ ಸರ್ವಥಾ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸರಿಯೇ; ಎಲ್ಲಿ ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೊಳೆಯುವುದು, ಸಾರಿಸುವುದು, ಗುಡಿಸುವುದು, ಕಸವನ್ನು ದೂರ ಹಾಕುವುದು-ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ವಿಮತೀಯರ * ಹಾಗೆ ಪಾಕಶಾಲೆಯನ್ನು ಹೊಲಸಾಗಿಡಬಾರದು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಬೆಂದ ಆಹಾರ, ಕರಿದ ಆಹಾರ-ಎಂದರೇನು?

ಉತ್ತರ :- ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬೇಯಿಸಿದುದು 'ಬೆಂದ ಆಹಾರ', ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಕರಿದುದು, ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬೇಯಿಸಿದುದು 'ಕರಿದ ಆಹಾರ'; ಅದೇ 'ಚೊಕ್ಕ' ಭೋಜನ. ಇದೂ ಕೂಡ ಈ ಧೂರ್ತರು ಆರಂಭಿಸಿದ ಪಾಖಂಡವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ತುಪ್ಪ-ಹಾಲು ಹೆಚ್ಚು ಬೀಳುವುದೋ, ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ 'ರುಚಿ' ಮತ್ತು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಜಿಡ್ಡಿನ ಪದಾರ್ಥ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸೇರಲಿ-ಎಂದು ಈ ವಾದವನ್ನು ಹೂಡಿದ್ದಾರೆ. ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಅಥವಾ ಕಾಲದಿಂದ ಪಕ್ವವಾದ ಪದಾರ್ಥವೇ ಪರಿಪಕ್ವವಾದುದು ಮತ್ತು ಪಕ್ವವಾಗದುದು 'ಆಮ'- ಎಂದರೆ ಹಸಿಯದು. ಪಕ್ವವಾದುದನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕು; ಮತ್ತು ಹಸಿಯಾದುದನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದು - ಎನ್ನುವುದೂ ಕೂಡ ಸರ್ವತ್ರ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಕಡಲೆ-ಮೊದಲಾದುವುದು ಹಸಿಯಾಗಿರುವಾಗಲೇ ತಿನ್ನಲ್ಪಡುತ್ತವೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ದ್ವಿಜರು ತಮ್ಮ ಕೈಯಿನಿಂದಲೇ ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ ತಿನ್ನಬೇಕೋ ಅಥವಾ ಶೂದ್ರನ ಕೈಯಿನಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟುದನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕೋ?

ಉತ್ತರ :- ಶೂದ್ರನ ಕೈಯಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟುದನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಮತ್ತು ವೈಶ್ಯವರ್ಣಸ್ಥರಾದ ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರು ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ರಾಜ್ಯಪಾಲನದಲ್ಲಿ, ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಪಶು-ಪಾಲನ-ವ್ಯಾಪಾರಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ಪರರಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಶೂದ್ರನ ಮಲಿನ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿನ ಮತ್ತು ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಯಿಸಿದ ಆಹಾರವನ್ನು ಆಪತ್ಕಾಲದ ಹೊರತು ತಿನ್ನಬಾರದು. ಆಲಿಸಿರಿ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು :-

ಆರ್ಯಾಧಿಷ್ಠಿತಾ ವಾ ಶೂದ್ರಾಃ ಸಂಸ್ಕರ್ತಾರಃ ಸ್ಯುಃ ॥ (ಆಪಸ್ತಂಬ ಧರ್ಮಸೂತ್ರ:-೨.೨.೨.೩)

ಇದು ಆಪಸ್ತಂಬದ ಸೂತ್ರವಾಗಿದೆ. ಆರ್ಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶೂದ್ರರು, ಎಂದರೆ-ಜ್ಞಾನಹೀನರಾದ ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರು ಅಡಿಗೆಯೇ ಮೊದಲಾದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ, ಅವರು ಶರೀರ, ವಸ್ತ್ರ ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ಪವಿತ್ರರಾಗಿರಬೇಕು. ಆರ್ಯರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಅಡಿಗೆಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗ, (ಆಗ ಸಿದ್ಧಮಾಡುವ ಅಡಿಗೆ ಶುದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕು-ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ) ಬಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರ ಬಾಯಿನಿಂದ ಉಗುಳು ಮತ್ತು ಹೊರಬರುವ ಉಸಿರೂ ಕೂಡ, ಆಹಾರದ ಮೇಲೆ ಬೀಳಬಾರದು. ಎಂಟನೆಯ ದಿನ ಕ್ಷೌರವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಉಗುರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಿಸಬೇಕು. ಸ್ನಾನಮಾಡಿ, ಅಡಿಗೆಮಾಡುವ ರೂಢಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಗೃಹದ ಒಡೆಯರಿಗೆ ಊಟಮಾಡಿಸಿ, ತಾವು ಊಟ ಮಾಡಬೇಕು.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಶೂದ್ರನು ಮುಟ್ಟಿದ ಪಕ್ವಾನ್ನವನ್ನು ತಿನ್ನವುದರಲ್ಲಿ ದೋಷವನ್ನೆಣಿಸುವಾಗ, ಅವನು ಕೈಯಿಂದ ಬೇಯಿಸಿದುದನ್ನು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ತಿನ್ನಲಾದೀತು?

ಉತ್ತರ :- ಈ ಮಾತು ಕಪೋಲಕಲ್ಪಿತ ಮತ್ತು ಸುಳ್ಳು. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾರು ಬೆಲ್ಲ, ಸಕ್ಕರೆ, ತುಪ್ಪ , ಹಾಲು, ಹಿಟ್ಟು , ಸೊಪ್ಪು , ಹಣ್ಣು, ಮೂಲ-ಇವನ್ನು ತಿಂದರೋ, ಅವರು ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಪಂಚದ ಕೈಯಿನಿಂದ ಬೇಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟುದನ್ನೂ ಮತ್ತು ಎಂಜಲನ್ನೂ ತಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಏಕೆಂದರೆ, ಯಾವಾಗ ಶೂದ್ರರೂ, ಚಮ್ಮಾರರೂ, ಜಲಗಾರರೂ, ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ, ಕ್ರೈಸ್ತರೂ, ಇನ್ನೂ ಬೇರೆಯವರೂ ಗದ್ದೆಗಳಿಂದ ಕಬ್ಬನ್ನು ಕೀಳುತ್ತಾರೋ, ಸಿಪ್ಪೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೋ, ಗಾಣಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ರಸ ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೋ, ಆಗ

* ಇವೆಲ್ಲಾ ಪಾಕದ ಶುದ್ಧಿಗಾಗಿ; ಜಾತಿ-ಮತದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಲ್ಲ.

ಮಲಮೂತ್ರವಿಸರ್ಜನೆಮಾಡಿ, ತೊಳೆಯದ ಕೈಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ, ಎತ್ತುತ್ತಾರೆ, ಇಡುತ್ತಾರೆ: ಅರ್ಧ ಜಲ್ಲೆಯ ರಸ ಹೀರಿಕೊಂಡು, ಇನ್ನು ಅರ್ಧವನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ರಸವನ್ನು ಬೇಯಿಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಆ ರಸದಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ಬೇಯಿಸಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗ, ಯಾವುದರ ತಳದಲ್ಲಿ ಮಲ-ಮೂತ್ರ-ಸಗಣಿ-ಧೂಳು ಮೆತ್ತಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೋ, ಆ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳಿಂದಲೇ ಅದನ್ನು ತುಳಿದು ಉಜ್ಜುತ್ತಾರೆ. ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಎಂಜಲು ಪಾತ್ರೆಯ ನೀರನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ತುಪ್ಪ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಇಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಹಿಟ್ಟನ್ನು ಬೀಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಎಂಜಲು ಕೈಗಳಿಂದ ಎತ್ತುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೂ ಬೆವರೂ ಕೂಡ ಹಿಟ್ಟಿಗೆ ತೊಟ್ಟಿಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಘಟನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ಫಲ-ಮೂಲ-ಕಂದಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ಲೀಲೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಿಂದಾಗ, ಎಲ್ಲರ ಕೈಗಳದನ್ನೂ ತಿಂದಂತೆಯೇ-ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಫಲ, ಮೂಲ, ಕಂದ, ರಸ ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಕಾಣದೇ ನಡೆದುದರಲ್ಲಿ ದೋಷವಿಲ್ಲ.

ಉತ್ತರ:- ಭಲೇ, ಭಲೇ, ನಿಜ. ಇಂತಹ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ, ಧೂಳು-ಬೂದಿ ಮುಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದಿರೇನೋ? ಬೆಲ್ಲ-ಸಕ್ಕರೆ ಸಿಹಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ, ಹಾಲು-ತುಪ್ಪ ಪುಷ್ಟಿ ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಇದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ಅನುಕೂಲ ಸಿಂಧುವನ್ನು ರಚಿಸಿಲ್ಲವೇನು? ಒಳ್ಳೆಯದು. (ಕಾಣಿಸದುದರಲ್ಲಿ ದೋಷವಿಲ್ಲ) ಎಂದಾದರೆ, ಜಲಗಾರರೂ, ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ ತಮ್ಮ ಕೈಗಳಿಂದಲೇ ಬೇರೆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ, ನಿಮಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟರೆ, ತಿನ್ನುವಿರೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ? 'ಇಲ್ಲ' ಎನ್ನುವಿರಾದರೆ ಕಾಣದುದರಲ್ಲಿಯೂ ದೋಷವಿದೆ ಎಂದೇ ಆಯಿತು. ಹೌದು. ಮುಸಲ್ಮಾನರು, ಕ್ರೈಸ್ತರು ಮೊದಲಾದ ಮದ್ಯ- ಮಾಂಸ ಸೇವಿಸುವವರ ಕೈಯಿನದನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ, ಆರ್ಯರಿಗೂ ಕೂಡ ಮದ್ಯ-ಮಾಂಸ ಮೊದಲಾದುದರ ಸೇವನದ ಅಪರಾಧ ಅಂಟಿಕೊಂಡುಬಿಡುವುದು. ಆದರೆ, ಆರ್ಯರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಸಹ ಭೋಜನವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ದೋಷವೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. (ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲ; ಕೇವಲ ಆಹಾರ ಶುದ್ಧಿಯು ಮಾತ್ರ ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಗಮನಾರ್ಹ)

ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ಒಂದು ಹಾನಿ-ಲಾಭ, ಒಂದು ಸುಖ-ದುಃಖವನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಂದಿನವರೆಗೆ ಉನ್ನತಿಯಾಗುವುದು ಬಹು ಕಠಿಣ. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಭೋಜನ-ಪಾನಗಳು ಒಂದಾಗುವುದರಿಂದ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಲಾರದು. ಜನರು ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಕೆಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಂದಿನವರೆಗೆ ವೃದ್ಧಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹಾನಿಯೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀಯರ ರಾಜ್ಯವಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದ, ಒಳಗಿನ ಒಡಕು, ಮತಭೇದ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವನ್ನ ಪಾಲಿಸದಿರುವುದು, ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯದೆ-ಕಲಿಸದೆ ಇರುವುದು, ಮತ್ತು ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂವರವಲ್ಲದ ವಿವಾಹ, ವಿಷಯಾಸಕ್ತಿ , ಮಿಥ್ಯಾ- ಭಾಷಣ ಮೊದಲಾದ ದುರ್ಲಕ್ಷಣಗಳು, ವೇದವಿದ್ಯೆಯ ಪ್ರಚಾರವಿಲ್ಲದುದು ಮೊದಲಾದ ನ್ಯೂನತೆಗಳು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿವೆ. ಯಾವಾಗ ಸೋದರರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಕಾದಾಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗಲೇ ಮೂರನೆಯವನಾದ ವಿದೇಶೀಯನು ಪಂಚಾಯತದಾರನಾಗಿ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಐದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ, ಮಹಾ ಭಾರತದ ಆ ಘಟನೆಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ನೀವುಗಳು ಮರೆತು ಹೋದಿರೇನು? ನೋಡಿರಿ! ಮಹಾಭಾರತಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ವಾಹನಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಆಹಾರ ಪಾನೀಯಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಂತರಿಕ ಕಲಹದಿಂದ ಕೌರವರ, ಪಾಂಡವರ ಮತ್ತು ಯಾದವರ ಸರ್ವನಾಶವಾದುದಂತೂ ಆಗಿಯೇ ಹೋಯಿತು. ಆದರೆ, ಈವರೆಗೂ ಅದೇ ರೋಗ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದೆ! ಈ ಭಯಂಕರ ರಾಕ್ಷಸನು ಎಂದಾದರೂ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವನೋ, ಅಥವಾ ಆರ್ಯರನ್ನು ಸರ್ವಸುಖಗಳಿಂದಲೂ ದೂರವಿಟ್ಟು, ದುಃಖಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ ಸಾಯಿಸುವನೋ, ತಿಳಿಯದು. ಅದೇ ನೀಚನೂ, ಗೋತ್ರಘಾತಕನೂ, ಸ್ವದೇಶ ವಿನಾಶಕನೂ ಆದ ದುಷ್ಟ ದುರ್ಯೋಧನನ ದುರ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ, ಆರ್ಯಜನರು ಈಗಿನವರೆಗೂ, ನಡೆದು, ದುಃಖವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರಾಜರೋಗವು ಆರ್ಯರಾದ ನಮ್ಮಗಳಿಂದ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಕೃಪೆಮಾಡಲಿ.

ಭಕ್ಷ್ಯ-ಅಭಕ್ಷ್ಯ ಎರಡು ಬಗೆಯವಿವೆ. ಒಂದು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾದುದು, ಎರಡನೆಯದು ವೈದ್ಯಕ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾದುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ:-

ಅಭಕ್ಷ್ಯಾಣಿ ದ್ವಿಜಾತೀನಾಮಮೇಧ್ಯಪ್ರಭವಾಣಿ ಚ ॥ (ಮನು:-೫.೫)

ದ್ವಿಜರು, ಎಂದರೆ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಕ್ಷತ್ರಿಯರು, ವೈಶ್ಯರು ಮತ್ತು ಶೂದ್ರರೂ ಕೂಡ, ಮಲಿನವಾದ, ಮಲ-ಮೂತ್ರಾದಿಗಳ ಸಂಸರ್ಗದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಸೊಪ್ಪು, ಹಣ್ಣು, ಗೆಡ್ಡೆ - ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದು.

ವರ್ಜಯೇನ್ಮಧು ಮಾಂಸಂಚ ॥ (ಮನು:-೨.೧೭೭)

ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಮದ್ಯಗಳು, ಗಾಂಜಾ, ಭಂಗೀರಸ, ಅಫೀಮು ಮೊದಲಾದ ಯಾವ ಯಾವ -

ಬುದ್ಧಿಂ ಲುಂಪತಿ ಯದ್ದ್ರವ್ಯಂ ಮದಕಾರಿ ತದುಚ್ಯತೇ ॥ (ಶಾರ್ಙ್ಗಧರ:-೪.೨೧)

ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವ ಪದಾರ್ಥಗಳಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳ ಸೇವನೆಯನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಮಾಡಬಾರದು. ಮತ್ತು ಕೊಳೆತ, ಕೆಟ್ಟುಹೋದ, ದುರ್ಗಂಧದಿಂದ ದೂಷಿತವಾದ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲ್ಪಡದ ಎಷ್ಟು ಆಹಾರಗಳಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳನ್ನೂ, ಮತ್ತು ಯಾರ ಶರೀರಗಳು ಮದ್ಯ-ಮಾಂಸಗಳ ಪರಮಾಣುಗಳಿಂದಲೇ ಪೂರಿತವಾಗಿವೆಯೋ, ಆ ಮದ್ಯ-ಮಾಂಸಾಹಾರೀ ಮ್ಲೇಚ್ಛರ ಕೈಯಿನದನ್ನೂ ತಿನ್ನಬಾರದು.

ಯಾವುದರ (ಪ್ರಾಪ್ತಿ)ಯಲ್ಲಿ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಹಿಂಸೆಯಾಗುವುದೋ, ಅಂತಹ ಮಾಂಸವನ್ನು ಭಕ್ಷಿಸಬಾರದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಹಸುವಿನ ಶರೀರದಿಂದ ಹಾಲು, ತುಪ್ಪ (ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ) ಎತ್ತುಗಳು, ಹಸುಗಳು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವುದರಿಂದ, ಒಂದು ಪೀಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಎಪ್ಪತ್ತೈದು ಸಾವಿರದ ಆರುನೂರು ಜನರಿಗೆ ಸುಖ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಪಶುಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಾರದು; ಕೊಲ್ಲಲುಬಿಡಬಾರದು. ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿ, ಒಂದು ಹಸುವಿನಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸೇರು ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದರಿಂದ ಎರಡು ಸೇರು ಹಾಲು ಪ್ರತಿ ದಿನ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ, ಅದರ ಸರಾಸರಿ ಹನ್ನೊಂದು ಸೇರು ಒಂದು ಹಸುವಿನಿಂದ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಹಸು ಹದಿನೆಂಟು ತಿಂಗಳು, ಇನ್ನೊಂದು ಆರು ತಿಂಗಳ ತನಕ ಹಾಲು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸರಾಸರಿ ಹನ್ನೆರಡು ತಿಂಗಳುಗಳಾಯಿತು. ಈಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಸುವಿನ ಜೀವಮಾನದ ಪೂರ್ತದ ಹಾಲಿನಿಂದ ೨೪,೯೬೦ ಜನರು ಒಂದು ಸಾರಿ ತೃಪ್ತರಾಗಬಲ್ಲರು. ಆದಕ್ಕೆ ಆರು ಹೆಣ್ಣು ಕರುಗಳೂ, ಆರು ಗಂಡು ಕರುಗಳೂ ಆಗುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ತೀರಿ ಹೋದರೂ ಹತ್ತು ಉಳಿದೇ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿನ ಐದು ಹೆಣ್ಣು ಕರುಗಳ ಜೀವನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಲಭಿಸುವ ಹಾಲನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಇಪ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರದ ಎಂಟುನೂರು ಜನ ತೃಪ್ತರಾಗಬಹುದು. ಇನ್ನು ಉಳಿದವು ಐದು ಎತ್ತುಗಳು. ಅವು ತಮ್ಮ ಜೀವಿತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ಐದು ಸಾವಿರಮಣ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಬಲ್ಲವು. ಆ ಆಹಾರದಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಮೂರುಪಾವು ತಿನ್ನುವುದಾದರೆ, ಎರಡೂವರೆ ಲಕ್ಷ ಜನರಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಲು ಮತ್ತು ಆಹಾರ ಸೇರಿಸಿ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಎಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರದ ಎಂಟುನೂರು ಜನರು ತೃಪ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಎರಡು ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದರೆ, ಒಂದು ಹಸುವಿನ ಪೀಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಎಪ್ಪತ್ತೈದು ಸಾವಿರದ ಆರುನೂರು ಜನರು ಒಂದು ಸಾರಿ ಪಾಲನೆ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಪೀಳಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಪೀಳಿಗೆಯನ್ನು ವರ್ಧಿಸಿ ಗಣನೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಮಾನವರ ಪಾಲನವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿ, (ಎತ್ತುಗಳು) ಬಂಡಿಗಳನ್ನೆಳೆಯುವುದು, ವಾಹನಗಳಾಗಿ ಒದಗುವುದು, ಭಾರಹೊರುವುದು-ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾನವರಿಗೆ ಮಹದುಪಕಾರಿಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ಹಸುವು ವಿಶೇಷತಃ ಹಾಲು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ಉಪಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಹೇಗೆ ಎತ್ತುಗಳು ಉಪಕಾರಿಗಳಾಗಿರುತ್ತವೋ, ಹಾಗೆ ಕೋಣಗಳೂ ಕೂಡ (ಉಪಕಾರಿಗಳೇ) ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ, ಹಸುವಿನ ಹಾಲು-ತುಪ್ಪಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ-ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಲಾಭವಾಗುತ್ತದೋ, ಅಷ್ಟು ಎಮ್ಮೆಯ ಹಾಲಿನಿಂದ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಆರ್ಯರು ಹಸುವನ್ನು ಮುಖ್ಯೋಪಕಾರಿ-ಎಂದೆಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬೇರೆ ಯಾವನಾದರೂ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿರುವುದಾದರೆ, ಅವನೂ ಇದೇ ರೀತಿ ತಿಳಿಯುವನು.

ಮೇಕೆಯ ಹಾಲಿನಿಂದ ೨೫,೯೨೦ ಜನರ ಪಾಲನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ಆನೆ, ಕುದುರೆ, ಒಂಟೆ, ಕುರಿ, ಕತ್ತೆ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದಲೂ ಮಹೋಪಕಾರಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವವರನ್ನು ಮಾನವರೆಲ್ಲರ ಘಾತಕರೆಂದೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ.

ನೋಡಿರಿ, ಯಾವಾಗ ಆರ್ಯರ ರಾಜ್ಯವಿದ್ದಿತೋ, ಆಗ ಈ ಮಹೋಪಕಾರವಾದ ಹಸುವೇ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಆರ್ಯಾವರ್ತದ ಮತ್ತು ಭೂಮಂಡಲದ ಅನ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರೇ ಮೊದಲಾದ ಜೀವಧಾರಿಗಳು ಬಹಳ ಸುಖತೃಪ್ತಿಗಳಿಂದ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಹಾಲು, ತುಪ್ಪವಲ್ಲದೆ, ಎತ್ತು ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಆಧಿಕ್ಯವಿರುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅನ್ನ-ರಸಗಳು ಪುಷ್ಕಳವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದವು. ಯಾವಾಗಿನಿಂದ ವಿದೇಶೀಯರಾದ ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳು ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದರೋ, ಮತ್ತು ಗೋವುಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಪಶುಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವವರೂ, ಮದ್ಯಪಾನ ಮಾಡುವವರೂ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೋ, ಆಗಿನಿಂದ ಕ್ರಮಶಃ ಆರ್ಯರ ದುಃಖದ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ:-

ನಷ್ಟೇ ಮೂಲೇ ನೈವ ಪತ್ರಂ ನ ಪುಷ್ಪಮ್ ॥ (ವೃದ್ಧಚಾಣಕ್ಯ:- ೧೦.೧೩)

ವೃಕ್ಷದ ಮೂಲವೇ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟಾಗ, ಹಣ್ಣು-ಹೂವುಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಾವು?

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ಎಲ್ಲರೂ ಅಹಿಂಸಕರಾಗಿ ಹೋದರೆ, ಹುಲಿ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳು, ಹಸುವೇ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ, ಕೊಂದು ತಿನ್ನುವಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿ ಹೋದಾವು! ನಿಮ್ಮ ಪುರುಷಾರ್ಥವೇ ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು.

ಉತ್ತರ :– ಹಾನಿಕಾರಕವಾದ ಯಾವ ಪಶುಗಳು ಅಥವಾ ಮನುಷ್ಯರಿದ್ದಾರೋ, ಅವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣವನ್ನೂ ಕೂಡ (ಅವಶ್ಯಕವಾದಲ್ಲಿ) ತೆಗೆಯುವುದು ರಾಜಪುರುಷರ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- ಮತ್ತೆ, ಅವುಗಳ ಮಾಂಸವನ್ನು ಬಿಸಾಕಿಬಿಡಬೇಕೇನು?

ಉತ್ತರ:- ಬೇಕಾದರೆ ಬಿಸಾಕಿಬಿಡಲಿ; ಬೇಕಾದರೆ ನಾಯಿಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳಿಗೆ ತಿನ್ನಿಸಿಬಿಡಲಿ, ಅಥವಾ ಸುಟ್ಟುಬಿಡಲಿ ; ಅಥವಾ ಯಾವನಾದರೂ ಮಾಂಸಾಹಾರಿಯು (ಮನುಷ್ಯ) ತಿಂದರೂ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಹಿಂಸೆ ಏನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ - ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಭಾವ ಮಾಂಸಾಹಾರಿಯದಾಗಿ, ಹಿಂಸಕವಾಗುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಹಿಂಸೆ, ಕಳವು, ವಿಶ್ವಾಸಘಾತ, ಛಲ, ಕಪಟ, ಆ ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿ, ಅನುಭವಿಸಲಾಗುತ್ತದೋ, ಅದು ಅಭಕ್ಷ್ಯ ಮತ್ತು ಅಹಿಂಸೆ, ಧರ್ಮ ಮೊದಲಾದ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ಗಳಿಸಿದುದರ ಭೋಜನ ಭಕ್ಷ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ, ರೋಗನಿವಾರಣ, ಬುದ್ಧಿ, ಬಲ-ಪರಾಕ್ರಮ, ಉನ್ನತಿ ಮತ್ತು ಆಯುರ್ವರ್ಧನವಾಗುತ್ತದೋ, ಆ ಅಕ್ಕಿ, ಗೋಧಿ, ಹಣ್ಣು, ಮೂಲ, ಗೆಡ್ಡೆ, ಹಾಲು, ತುಪ್ಪ, ಸಿಹಿ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಯುಕ್ತರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಯಿಸಿ, ಬೆರೆಯಿಸಿ, ಕ್ಲೃಪ್ತವಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಿತವಾಗಿ ಸೇವನ ಮಾಡುವುದು, ಭುಂಜಿಸುವುದು ಎಲ್ಲವೂ ಭಕ್ಷ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟು ಪದಾರ್ಥಗಳು ತನ್ನ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ವಿಕಾರವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವಂತಹವಾಗಿರುತ್ತವೋ, ಆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದು ಮತ್ತು ಯಾವ ಯಾವವು, ಯಾರಾರಿಗೆ ವಿಹಿತವಾಗಿವೆಯೋ ಆಯಾ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದು-ಇದೂ ಭಕ್ಷ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಒಂದಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ದೋಷವಿದೆಯೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ?

ಉತ್ತರ:- ದೋಷವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬನೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಸ್ವಭಾವ ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ಕುಷ್ಠರೋಗಿ-ಮೊದಲಾದವರೊಂದಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮನುಷ್ಯನ ರಕ್ತವೂ ಕೂಡ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆ ಬೇರೆಯವರೊಂದಿಗೆ ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೇಡೆ ಆಗುತ್ತದೆ; ಸುಧಾರಣೆಯಲ್ಲ.

ನೋಚ್ಛಿಷ್ಟಂ ಕಸ್ಯಚಿದ್ದದ್ಯಾನ್ನಾದ್ಯಾಚ್ಚೈವ ತಥಾಂತರಾ ।
ನ ಚೈವಾತ್ಯಶನಂ ಕುರ್ಯಾನ್ನ ಚೋಚ್ಛಿಷ್ಟಃ ಕ್ವಚಿದ್ವ್ರಜೇತ್ ॥ (ಮನು:-೨.೫೬)

ತನ್ನ ಎಂಜಲು ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಯಾವನಿಗೂ ಕೊಡಬಾರದು; ಯಾವನಾದರೂ ಊಟದ ನಡುವೆ ತಾನೂ ತಿನ್ನಬಾರದು. ಅತಿಯಾಗಿ ಊಟವನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು; ಭೋಜನಾನಂತರ, ಕೈ-ಬಾಯಿ ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅತ್ತ-ಇತ್ತ ಅಡ್ಡಾಡಬಾರದು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:- "**ಗುರೋರುಚ್ಛಿಷ್ಟಭೋಜನಮ್**". ಈ ವಾಕ್ಯದ ಅರ್ಥವೇನಿದ್ದೀತು?

ಉತ್ತರ:- ಗುರುವಿನ ಊಟವಾದ ನಂತರ, ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಆಹಾರವು ಶುದ್ಧವಾಗಿಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಭಕ್ಷಿಸಬೇಕು; ಎಂದರೆ ಮೊದಲು ಗುರುವಿಗೆ ಭೋಜನ ಮಾಡಿಸಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಶಿಷ್ಯನು ಭೋಜನ ಮಾಡಬೇಕು-ಎನ್ನುವುದು ಇದರ ಅರ್ಥವಾಗಿದೆ. (ಎಂಜಲನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕೆಂದಲ್ಲ)

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಎಂಜಲೆಲ್ಲದಕ್ಕೂ ನಿಷೇಧವಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಜೇನು ತುಪ್ಪ, ಜೇನು ನೊಣಗಳ ಎಂಜಲು; ಹಾಲು ಕರುವಿನ ಎಂಜಲು ಮತ್ತು ಒಂದು ತುತ್ತನ್ನು ತಿಂದಮೇಲೆ ತನ್ನ (ಊಟ)ದೂ ಕೂಡ ಎಂಜಲೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ, ಅದನ್ನೂ ಕೂಡ ತಿನ್ನಬಾರದು.

ಉತ್ತರ :- ಜೇನುತುಪ್ಪ ನಾಮಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಎಂಜಲು, ಅಷ್ಟೇ, ವಸ್ತುತಃ ಅದು ಬಹಳ ಓಷಧಿಗಳ ಸಾರ; ಮತ್ತು ಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕರು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಕೆಚ್ಚಲಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತದೆ; ಒಳಗಿನ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿಯಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ, (ಹಾಲು) ಎಂಜಲಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಕರುವು ಕುಡಿದಾದ ಮೇಲೆ, ನೀರಿನಿಂದ ಅದರ ತಾಯಿಯ ಸ್ತನವನ್ನು ತೊಳೆದು ಶುದ್ಧವಾದ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ (ಹಾಲನ್ನು) ಕರೆಯಬೇಕು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಎಂಜಲು ತನಗೆ ವಿಕಾರಕರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನೋಡಿರಿ, ಯಾವನ ಎಂಜಲನ್ನೂ ಯಾವನೂ ತಿನ್ನಬಾರದು-ಎಂಬುದು ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ಬಾಯಿ, ಮೂಗು, ಕಿವಿ, ಕಣ್ಣು, ಉಪಸ್ಥ ಹಾಗೂ ಗುಹ್ಯೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮಲ-ಮೂತ್ರ ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಅಸಹ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಬೇರೆಯವನ ಮಲ-ಮೂತ್ರಗಳ ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಜುಗುಪ್ಸೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವ್ಯವಹಾರ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ, ಯಾವನದೇ ಉಚ್ಛಿಷ್ಟವನ್ನು, ಎಂದರೆ ಎಂಜಲನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದೆಂಬುದು ಮಾನವಮಾತ್ರರಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಒಳ್ಳೆಯಿತು! ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರೂ ಕೂಡ ಪರಸ್ಪರ ಎಂಜಲನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದೇ?

ಉತ್ತರ :- ತಿನ್ನಬಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರ ಶರೀರಗಳ ಸ್ವಭಾವವೂ ಕೂಡ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯವಾಗಿವೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :- ಹೇಳಿರಲ್ಲ! ಮಾನವಮಾತ್ರರ ಕೈಯಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು, ಆಹಾರವನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ದೋಷವೇನಿದೆ? ಏಕೆಂದರೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಚಾಂಡಾಲನವರೆಗಿನ ಶರೀರಗಳು ಮೂಳೆ-ಮಾಂಸ-ಚರ್ಮಗಳವು. ಮತ್ತು ಎಂತಹ ರಕ್ತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ

ಶರೀರದಲ್ಲಿದೆಯೋ, ಅಂತಹದೇ ಚಾಂಡಾಲ - ಮೊದಲಾದವರ ಶರೀರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಮತ್ತೆ ಮಾನವಮಾತ್ರರ ಕೈಯಿನಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ದೋಷವಿದೆ?

ಉತ್ತರ :– ದೋಷವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಉತ್ತಮವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಭೋಜನ-ಪಾನದಿಂದ, ಗುಣಕರ್ಮಸ್ವಭಾವಗಳಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿತಿಯರಾದವರ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ದುರ್ಗಂಧ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳಿಂದ ರಹಿತವಾದ ಎಂತಹ ರಜೋ-ವೀರ್ಯಗಳು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತವೋ, ಅಂತಹುದು ಗುಣಕರ್ಮಸ್ವಭಾವಾನುಸಾರ ಚಾಂಡಾಲ-ಚಾಂಡಾಲಿಯರಾದವರ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ಬಗೆಯ ಚಾಂಡಾಲನ ಶರೀರ ದುರ್ಗಂಧಯುಕ್ತವಾದ ಪರಮಾಣುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ; ಹಾಗೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವಂತಹ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ-ಮೊದಲಾದ ವರ್ಣಗಳವರದು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೇ ಮೊದಲಾದ ಉತ್ತಮ ವರ್ಣಗಳವರ ಕೈಯಿನದನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕು; ಮತ್ತು ಚಾಂಡಾಲರೇ ಮೊದಲಾದ ನೀಚಮಟ್ಟದ, ಜಲಗಾರರು, ಚಮ್ಮಾರರು ಮೊದಲಾದವರ ಕೈಯಿನದನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದು. ಆಯಿತು; ಯಾವನಾದರೂ, "ಹೇಗೆ ತಾಯಿ, ಅತ್ತೆ, ಸೋದರಿ, ಮಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಸೆಯ ಶರೀರ ಚರ್ಮದ್ದಾಗಿದೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯದೂ ಕೂಡ; ಆದುದರಿಂದ, ತಾಯಿಯೇ ಮೊದಲಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರೊಂದಿಗೆಯೂ ಸ್ವಪತ್ನಿಯೊಂದಿಗೆ ವರ್ತಿಸುವಂತೆ ವರ್ತಿಸುವಿರೇನು?"-ಎಂದು ಯಾವಾಗ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳುವನೋ, ಆಗ ನೀವು ಸಂಕೋಚಪಟ್ಟು, ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೇಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಆಹಾರ ಕೈ ಮತ್ತು ಬಾಯಿನಿಂದ ತಿನ್ನಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆ ದುರ್ಗಂಧಮಯವಾದುದೂ ತಿನ್ನಲ್ಪಡಬಹುದು. ಹಾಗೆಂದು, ಮಲವೇ ಮೊದಲಾದುದನ್ನೂ ತಿನ್ನುವಿರೇನು? ಇಂತಹ ವಿಚಾರಹೀನನೂ ಯಾವನಾದರೂ ಇರಬಲ್ಲನೇನು?

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ಗೋವಿನ ಸೆಗಣಿಯಿಂದ ಪಾಕಶಾಲಾ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸಾರಿಸುವಾಗ, ತನ್ನ ಮಲದಿಂದ ಸಾರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಮತ್ತು ಸೆಗಣಿ ಪಾಕಶಾಲಾವರಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರೆ, ಅದು ಅಶುದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ?

ಉತ್ತರ :– ಎಂತಹ ದುರ್ಗಂಧ ಮಾನವನ ಮಲದಿಂದ ಹೊರಡುವುದೋ, ಅಂತಹುದು ಹಸುವಿನ ಸೆಗಣಿಯಿಂದ ಹೊರಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಸೆಗಣಿ) ಜಿಗಟಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬೇಗ ಕಿತ್ತು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬಟ್ಟೆ ಕೆಡುವುದೂ ಇಲ್ಲ; ಮಲಿನವಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಹೇಗೆ ಕೊಳಕು ಏಳುವುದೋ, ಹಾಗೆ ಒಣ ಸೆಗಣಿಯಿಂದ ಏಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮಣ್ಣು ಮತ್ತು ಸೆಗಣಿಯಿಂದ ಯಾವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸಾರಿಸಿರುತ್ತಾರೋ, ಅದು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಅತಿ ಸುಂದರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆಯಾಗುತ್ತದೋ, ಅಲ್ಲಿ ಭೋಜನ-ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ತುಪ್ಪ, ಸಕ್ಕರೆ ಮತ್ತು ಎಂಜಲೂ ಕೂಡ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ನೊಣ, ಇರುವೆ ಮೊದಲಾದ ಬಹಳ ಜೀವಿಗಳು ಸ್ಥಾನವು ಮಲಿನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬರುತ್ತವೆ. ಪೊರಕೆಯಿಂದ ಗುಡಿಸುವುದು, ಸಾರಿಸುವುದು ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸದಿದ್ದರೆ, ಆ ಸ್ಥಳವು ಶೌಚಗೃಹದಂತೆ ಆಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ-ಎಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಸೆಗಣಿ-ಮಣ್ಣುಗಳ ಸಾರಣೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ಗುಡಿಸುವುದರಿಂದ ಸರ್ವದಾ ಶುದ್ಧವಾಗಿಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಸಿಮೆಂಟಿನ ನೆಲದ ಮನೆಯಾಗಿದ್ದರೆ, ನೀರಿನಿಂದ ತೊಳೆದು ಶುದ್ಧವಾಗಿಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ದೋಷಗಳ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಹೇಬರುಗಳ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಇದ್ದಿಲು, ಒಂದು ಕಡೆ ಬೂದಿ, ಒಂದೆಡೆ ಸೌದೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಒಡೆದ ಗಡಿಗೆ, ಒಂದೆಡೆ ಎಂಜಲು ತಟ್ಟೆ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಮೂಳೆ ಮುರುಕು ಬಿದ್ದಿರುತ್ತವೆ. ಇನ್ನು ನೊಣಗಳ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೂ ಏನು? ಆ ಸ್ಥಳ ಎಷ್ಟು ಹೊಲಸಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆಂದರೆ, ಯಾವನಾದರೂ ಉತ್ತಮನಾದ ಮನುಷ್ಯನು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತರೆ, ಅವನಿಗೆ ವಾಂತಿ ಬರುವ ಸಂಭವವೂ ಉಂಟು. ಮತ್ತು ದುರ್ಗಂಧಭರಿತ ಶೌಚಾಲಯದಂತೆಯೇ ಆ ಜಾಗವೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಜನರನ್ನು ಯಾರಾದರೂ -"ಸೆಗಣಿಯಿಂದ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ಸಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನೀವು ದೋಷವೆಣಿಸುತ್ತೀರಿ; ಆದರೆ, ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೆರಣಿಯನ್ನಿಡುವುದು, ಅದರ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಗುಡುಗುಡಿ ಅಥವಾ ಹುಕ್ಕಾ ಸೇದುವುದು, ಮನೆಯಗೋಡೆಗೆ ಲೇಪನ ಮಾಡುವುದು ಮೊದಲಾದುದರಿಂದ ಸಾಹೇಬರ ಪಾಕಶಾಲೆಯೂ ಕೂಡ ಭ್ರಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?"-ಎಂದು ಕೇಳಬಹುದಲ್ಲ ! ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಾದರೂ ಏನು?

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ಪಾಕಶಾಲಾವರಣದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಊಟ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೋ, ಅಥವಾ ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತು ಮಾಡುವುದೋ?

ಉತ್ತರ :– ಎಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ, ರಮಣೀಯ ಹಾಗೂ ಸುಂದರವಾದ ಸ್ಥಾನ ಕಾಣಿಸುವುದೋ, ಅಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ, ಆವಶ್ಯಕವಾದ ಯುದ್ಧ ಮೊದಲಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯಂತೂ ಕುದುರೆ ಮೊದಲಾದ ವಾಹನಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತೋ, ಅಥವಾ ನಿಂತುಕೊಂಡಾದರೂ ಕೂಡ ತಿನ್ನುವುದು-ಕುಡಿಯುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಉಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ :– ಕೇವಲ ತನ್ನ ಕೈಯಿನದನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕೇ? ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಕೈಯಿನದನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದೇ?

ಉತ್ತರ :– ಆರ್ಯರಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧರೀತಿಯಿಂದ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದಾದಲ್ಲಿ, ನೇರವಾಗಿ ಸಮಸ್ತ ಆರ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಾನಿಯಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮೊದಲಾದ ವರ್ಣಗಳಲ್ಲಿನ ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದು, ಮತ್ತು ಪಾಕಶಾಲಾವರಣ ನಿರ್ಮಿಸುವುದು, ಪಾತ್ರೆ-ಕೊಡಗಳನ್ನು ತಿಕ್ಕುವುದು ಮೊದಲಾದ ಗೊಂದಲಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ವಿದ್ಯೆ ಮೊದಲಾದ ಶುಭ-ಗುಣಗಳ ವೃದ್ಧಿಯು ಕಾಲಾವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ, ಎಂದಿಗೂ ಆಗಲಾರದು.

ನೋಡಿರಿ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ರಾಜಸೂಯಯಾಗದಲ್ಲಿ ಭೂಮಂಡಲದ ರಾಜರುಗಳೂ, ಋಷಿ-ಮಹರ್ಷಿಗಳೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ಒಂದೇ ಪಾಕಶಾಲೆಯಿಂದ ಊಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು: ಯಾವಾಗಿನಿಂದ ಕ್ರೈಸ್ತರು, ಮುಸಲ್ಮಾನರು-ಮೊದಲಾದವರ ಮತಮತಾಂತರಗಳು ಹೊರಟವೋ, ಆಗಿನಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ವೈರ-ವಿರೋಧಗಳು ಉಂಟಾದವು. ಅವರು ಮದ್ಯಪಾನ, ಗೋಮಾಂಸ-ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಸೇವನೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರು. ಅದೇ ಕಾಲದಿಂದ ಭೋಜನ ಮೊದಲಾದುವುಗಳಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲ ತಲೆಯೆತ್ತಿತು.

ನೋಡಿರಿ, ಕಾಬೂಲು, ಕಂದಹಾರ್, ಈರಾನ್, ಅಮೇರಿಕಾ, ಯುರೋಪ್ ಮೊದಲಾದ ದೇಶಗಳ ರಾಜರುಗಳ ಪುತ್ರಿಯರಾದ ಗಾಂಧಾರೀ, ಮಾದ್ರೀ, ಉಲೂಪೀ ಮೊದಲಾದವರೊಂದಿಗೆ ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶೀಯ ರಾಜರುಗಳು ವಿವಾಹ-ಮೊದಲಾದ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಕುನಿ-ಮೊದಲಾದವರು ಕೌರವ-ಪಾಂಡವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಭೋಜನ-ಪಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿರೋಧವನ್ನೇನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ವೇದೋಕ್ತ ಧರ್ಮ ಒಂದೇ ಇದ್ದಿತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಸರ್ವರೂ ನಿಷ್ಠೆಯಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳನ್ನೂ, ಹಾನಿ-ಲಾಭಗಳನ್ನೂ ಪರಸ್ಪರ ತಮ್ಮದಕ್ಕೆ ಸಮನೆಂದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗಲೇ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸುಖವಿದ್ದಿತು. ಈಗಲಾದರೋ, ಬಹಳ ಜನ ಮತವಾದಿಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬಹಳ ದುಃಖವೂ ಮತ್ತು ವಿರೋಧವೂ ಹೆಚ್ಚಿಹೋಗಿದೆ. ಇದರ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವುದು ಬುದ್ಧಿವಂತರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮಿಥ್ಯಾಮತಗಳು ಶೀಘ್ರವೇ ಪ್ರಳಯ ಹೊಂದುವಂತೆ, ಪರಮಾತ್ಮನು ಎಲ್ಲರ ಮನದಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ಯಧರ್ಮದ ಮೊಳಕೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಲಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಕಲ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಆಲೋಚಿಸಿ, ವಿರೋಧ ಭಾವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆನಂದವನ್ನು ವರ್ಧಿಸಬೇಕು.

ಆಚಾರ-ಅನಾಚಾರ, ಭಕ್ಷ್ಯ- ಅಭಕ್ಷ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಹೀಗೆ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದೇವೆ.

ಈ ಗ್ರಂಥದ ಪೂರ್ವಾರ್ಧ ಈ ಹತ್ತನೆಯ ಸಮುಲ್ಲಾಸದೊಂದಿಗೆಯೇ ಪೂರ್ಣವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮಾನವರು ಸತ್ಯಾಸತ್ಯ ವಿವೇಚನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸ್ಥೂಲವಾದ ಮತ್ತು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಖಂಡನಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರರು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಸಮುಲ್ಲಾಸಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಖಂಡನ-ಮಂಡನಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಮೊದಲು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸತ್ಯಶಿಕ್ಷಣದ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಈಗ ನಾಲ್ಕು ಸಮುಲ್ಲಾಸಗಳಲ್ಲಿರುವ ಉತ್ತರಾರ್ಧದಲ್ಲಿ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಖಂಡನ-ಮಂಡನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವೆವು. ಈ ನಾಲ್ಕರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಸಮುಲ್ಲಾಸದಲ್ಲಿ ಆರ್ಯಾವರ್ತೀಯ ಮತ-ಮತಾಂತರಗಳ, ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲಿ ಜೈನರ, ಮೂರನೆಯದರಲ್ಲಿ ಕ್ರೈಸ್ತರ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕನೆಯದರಲ್ಲಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಮತ-ಮತಾಂತರಗಳ ಖಂಡನ-ಮಂಡನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವೆವು. ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಸಮುಲ್ಲಾಸದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಧರ್ಮವೂ ಕೂಡ ತೋರಿಸಲ್ಪಡುವುದು. ಯಾರಾದರೂ ವಿಶೇಷ ಖಂಡನ-ಮಂಡನಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವವರಾದರೆ, ಅವರು ಈ ನಾಲ್ಕು ಸಮುಲ್ಲಾಸಗಳನ್ನು ನೋಡಲಿ. ಆದರೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಮುಲ್ಲಾಸಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಖಂಡನ-ಮಂಡನವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಸಮುಲ್ಲಾಸಗಳನ್ನೂ ಪಕ್ಷಪಾತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನ್ಯಾಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯಾವನು ನೋಡುವನೋ, ಅವನ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಾದ ಅರ್ಥದ, ವಿಷಯದ ಪ್ರಕಾಶವುಂಟಾಗಿ ಹರ್ಷ ಲಭಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಯಾವನು ಹಠ, ದುರಾಗ್ರಹ, ಮತ್ತು ಈರ್ಷ್ಯೆಯಿಂದ ನೋಡುವನೋ-ಕೇಳುವನೋ, ಅವನಿಗೆ ಈ ಗ್ರಂಥದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು, ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿ ವಿದಿತವಾಗುವುದು ಬಹಳ ಕಠಿನವೇ ಸರಿ. ಆದುದರಿಂದ ಯಾವನೇ ಆಗಲಿ, ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವನು ಇದರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸದೆ, ಭ್ರಾಂತನಾಗುತ್ತಾ ಇರುವನು. ಮತ್ತು, ಸತ್ಯಾಸತ್ಯದ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಸತ್ಯದ ಸ್ವೀಕಾರವನ್ನೂ, ಅಸತ್ಯದ ತ್ಯಾಗವನ್ನೂ ಮಾಡಿ, ಹರ್ಷಿತರಾಗುವುದೇ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಆ ಗುಣ-ಗ್ರಾಹಕರಾದ ಪುರುಷರೇ ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿ, ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷವೆಂಬ ಫಲಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿ ಹರ್ಷಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಇತಿ ಶ್ರೀಮದ್ದಯಾನಂದ ಸರಸ್ವತೀ ಸ್ವಾಮಿಕೃತೇ ಸತ್ಯಾರ್ಥಪ್ರಕಾಶೇ

ಸುಭಾಷಾವಿಭೂಷಿತೇ ಆಚಾರಾನಾಚಾರ ಭಕ್ಷ್ಯಾ-ಭಕ್ಷ್ಯ ವಿಷಯೇ

ದಶಮಃ ಸಮುಲ್ಲಾಸಃ ಸಂಪೂರ್ಣಃ

ಸಮಾಪ್ತೋಽಯಂ ಪೂರ್ವಾರ್ಧಃ

ಉತ್ತರಾರ್ಧ

ಅನುಭೂಮಿಕೆ

ಐದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆ ವೇದಧರ್ಮದಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಇನ್ನು ಯಾವುದೇ ಮತವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ-ಎನ್ನುವುದು ಸಿದ್ಧವಾದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ-ವೇದೋಕ್ತವಾದ ಸರ್ವವಿಷಯಗಳೂ ವಿದ್ಯೆಗೆ ಅವಿರುದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧವು ವೇದಗಳ ಪ್ರಸಾರಣ ನಿಂತು ಹೋಗಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಇವುಗಳ ಪ್ರಸಾರಣಾಭಾವದಿಂದ ಅವಿದ್ಯೆಯ ಅಂಧಕಾರವು ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ, ಮಾನವರ ಬುದ್ಧಿಯು ಭ್ರಮಯುಕ್ತವಾಗಿ, ಯಾವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಎಂತಹುದು ತೋರಿತೋ, ಅವನು ಅಂತಹ ಮತವನ್ನು ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದನು. ಆ ಎಲ್ಲ ಮತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಾಲ್ಕು ಮತಗಳು, ಎಂದರೆ ವೇದ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಪೌರಾಣಿಕ, ಜೈನ, ಕ್ರೈಸ್ತ ಹಾಗೂ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಮತಗಳು ಎಲ್ಲ ಮತಗಳ ಮೂಲವಾಗಿವೆ. ಅವು ಕ್ರಮಶಃ, ಮೊದಲನೆಯ ನಂತರ ಎರಡನೆಯದು, ಮೂರನೆಯದು, ನಾಲ್ಕನೆಯದು ಈ ಕ್ರಮದಿಂದ ಹೊರಟಿವೆ. ಈಗ ಈ ನಾಲ್ಕರ ಶಾಖೆಗಳು ಒಂದು ಸಾವಿರಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ಈ ಸರ್ವ ಮತವಾದಿಗಳಿಗೂ, ಇವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ, ಪರಸ್ಪರ ಸತ್ಯಾಸತ್ಯದ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಲು ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಶ್ರಮವಾಗದಿರಲಿ-ಎಂದು ಈ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಸತ್ಯಮತದ ಮಂಡನವನ್ನೂ, ಮತ್ತು ಅಸತ್ಯದ ಖಂಡನವನ್ನೂ ಬರೆದಿದ್ದೇನೋ, ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವುದೇ ಉದ್ದೇಶ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಗಿದೆಯೋ, ವಿದ್ಯೆ ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ, ಮತ್ತು ಈ ನಾಲ್ಕು ಮತಗಳ ಮೂಲಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಜ್ಞಾನ ಲಭಿಸಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಿವೇದನ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಾನು ಉತ್ತಮವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ; ಏಕೆಂದರೆ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಹೋದ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಪುನಃ ಸಹಜವಾಗಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪಕ್ಷಪಾತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇದನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ ಸತ್ಯ-ಅಸತ್ಯ ಮತ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿದಿತವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು. ಆ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಿಳಿವಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಸತ್ಯ ಮತದ ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಅಸತ್ಯ ಮತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದು ಸಹಜವಾಗುವುದು.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ, ಪುರಾಣಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ಶಾಖಾ-ಶಾಖಾಂತರ ರೂಪವಾಗಿ ಯಾವ ಮತಗಳು ಆರ್ಯಾವರ್ತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೊರಟಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳ ಗುಣದೋಷಗಳು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಈ ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಸಮುಲ್ಲಾಸದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ನನ್ನ ಈ ಉದ್ಯಮದಿಂದ ಉಪಕಾರವಾಗುವುದೆಂದು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ; ವಿರೋಧವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ಏಕೆಂದರೆ, ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ್ಯ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಹಾನಿಯನ್ನು ಅಥವಾ ವಿರೋಧವನ್ನು ಮಾಡುವುದಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಸತ್ಯಾಸತ್ಯ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಾಡುವುದು-ಮಾಡಿಸುವುದು ಮಾತ್ರ ಆಗಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾನವರೆಲ್ಲರೂ ನ್ಯಾಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುವುದು ಅತಿ ಉಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು ಸತ್ಯಾಸತ್ಯ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ-ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೊರತು, ವಾದವಿವಾದ ವಿರೋಧಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ-ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಇದೇ ಮತಮತಾಂತರಗಳ ವಿವಾದದಿಂದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಅನಿಷ್ಟವಾದ ಪರಿಣಾಮಗಳಾಗಿವೆಯೋ, ಆಗುತ್ತಿವೆಯೋ, ಹಾಗೂ ಆಗಲಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಪಕ್ಷಪಾತ ರಹಿತರಾದ ವಿದ್ವಜ್ಜನರು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಈ ಮಾನವಜಾತಿಯೊಳಗಿನಿಂದ, ಪರಸ್ಪರ ಮಿಥ್ಯಾ ಮತ ಮತಾಂತರಗಳ ವಿರುದ್ಧವಾದವು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗದೋ, ಅಂದಿನವರೆಗೆ ಅನ್ಯೋಽನ್ಯವಾಗಿದ್ದು ಹರ್ಷ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. **ಮಾನವರಾದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ, ಮತ್ತು ವಿಶೇಷತಃ ವಿದ್ವಜ್ಜನರು ಈರ್ಷ್ಯಾ-ದ್ವೇಷಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಸತ್ಯಾಸತ್ಯ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಸತ್ಯದ ಸ್ವೀಕಾರವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಸತ್ಯದ ತ್ಯಾಗವನ್ನೂ ಮಾಡಲು-ಮಾಡಿಸಲು ಬಯಸುವೆವಾದರೆ, ನಮಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಅಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಈ ವಿದ್ವಾಂಸರ ವಿರೋಧವೇ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ವಿರೋಧದ ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದೆ-ಎನ್ನುವುದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದೆ.** ಈ ಜನರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಸರ್ವರ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಪೇಕ್ಷಿಸಿದರೆ, ಆಗಲೇ ಐಕಮತ್ಯ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಈ ಗ್ರಂಥದ ಸಮಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವೆವು. ಸರ್ವಶಕ್ತಿಮಾನ್ ಪರಮಾತ್ಮನು ಒಂದು ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗುವ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ಎಲ್ಲ ಮಾನವರ ಆತ್ಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗಿ ಮಾಡಲಿ.

ಅಲಮತಿ ವಿಸ್ತರೇಣ ವಿಪಶ್ಚಿದ್ವರ ಶಿರೋಮಣಿಷು
